

ת"פ 2799/11/14 - מדינת ישראל נגד י ש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14-11-2799 מדינת ישראל נ' ש
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
י ש

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד שירות דרום, עו"ד אהאב חלבி

ב"כ הנאשם: עו"ד טליה רם

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בעבירות תקיפה הגרמתה חבלה של ממש לבת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

2. על פי המიוחס בכתב האישום, ביום 13.11.11, סמוך לחצות, בבitem של הנאשם ואשתו, א' (להלן: "א'"') התגלו עימות בין השניים, על רקע חשדה של א', כי הנאשם מתכתב עם בחורות באמצעות הטלפון הנייד שלו. במסגרת זו הסתגרה האישה עם הטלפון הנייד של הנאשם בחדר השירותים. במהלך העימות גירר הנאשם את אשתו מרגילה למטבח, שפרק עליה כוס נס קפה ומים, היכה באגרוףיו בפניה, בועט בה והמשיך במעשי עד שבתם של השניים יצא לסלון והחל להצעק. בתגובה למעשי של הנאשם, א' ניסתה להתחמק מאחיזתו בכל דרך ובכלל זה דחיפות, שירות ונסיכה בידו וגבבו. כתוצאה מעשי של הנאשם נחבלה א' בפרצופה ונגרמו לה המטומה ונפיחות סיבוב העין. בהמשך נגעלו א' ובתה בחדר הבת, עד להגעת אחיזותה של א' בבית, בבוקר שלמחרת.

3. הנאשם כפר באישום אך הודה, כי היה במקום. ב"כ הנאשם חזרה על טענות מקדימות שהועלו טרם מתן התשובה לאישום, ולפיהן בטעית זה ישנה אכיפה ברורנית הנובעת מהעובדת שאשתו לא הועמדה לדין הגם שתקיפה ונשכה את הנאשם וכן בשל כך שנגד א' עצמה הוגש בעבר כתב אישום בגין אלימות כלפי הנאשם, ועל כן היה על

החוקרים להפנות את המקרה לטיפול בלשכת הרווחה. עוד נטען להגנה מן הצדק, בשל כך שא' לא הייתה מעוניינת למסור תולנה נגד הנאשם ודבריה הוקלטו שלא בידיעתה.

.4. מטעם המאשימה העידו א' אשת הנאשם, בתם, א', השוטרת עידית לוי שחקרה את האירוע, ה', אחות של א' והשוטרים זיו אורدني וחסן ענטיר והוגשו שלוש הודעות שנגבו מא' במשטרה, הקלהות חקירתה ותמלול ההקלטה, תמונות של החבלות על פניה ועל גופו של הנאשם, הודעתה של א' במשטרה, מזכירים ודוחות פעולה שערכו השוטרים.

מטעם הגנה העיד הנאשם עצמו והוגשו הערכות המסוכנות שנערכו על ידי המשטרה לנายนם ולא', הקלהות של שתי שיחות בין הנאשם לא' ותמלילן, כתובות מסרונים בין הנאשם לא', דוח המעצר של א', מסמכים רפואיים הנוגעים לנายนם, מזכירים שערכה החוקרת עידית לוי, פרוטוקול הדיוון בערר המדינה על שרורו של הנאשם ממעצר בשלב החקירה, תמונות של האזרור בדירה בו התרחש האירוע ושל החבלות על גופו של הנאשם.

הרואית

.5. א' תיארה בעדותה, כי היא והנายนם מוסיפים לחיות יחד עד היום. בעדotta בחקירה ראשית אמרה כי בשעות הערב של יום 13.11.13 היא והנายนם היו בבית והתווכחו. היא עשתה עליו בשל דבר שראתה בטלפון שלו והגיבה באלים. היא הסתגרה בשירותים עם מכשיר הטלפון. כשיצאה מהשירותים התפתחה מאבק על הטלפון שככל אלימות הדדיות, אך אמרה כי הנאשם החזק אותה וניסה להרגיע אותה. לאחר שרוען זכרונה אישרה, כי הנאשם גירר אותה עם רגליה למטבח ושפר עליה מים קרים כדי להרגיעה, ואמרה כי אינה זוכרת עוד מה היה. המתלוננת אישרה כי החבלות צולמו על פניה (ת/6) נגרמו באותו אירוע וביטה בו ויתכן שגם הוא דחף אותה. במהלך הלילה הנายนם שלח והנายนם נלחמו, היא עשתה עליו ודחפה אותו ובעיטה בו ויתכן שגם הוא דחף אותה. במהלך הלילה אמרה כי הodiaה לאחותה וביקש שתבוא בדחיפות אך אחותה ראתה את הودעה רק הבוקר, נבהלה, באה עם אחות נוספת נספתה שלה, ולאחר שהשתים דפקו בדלת ולא נעמו, הזמין משטרה. לדבריה, באותה עת נערכו בבית שיפוצים לצורך מכירת הדירה והם היו בתהליכי מעבר דירה ועל כן הסלון היה מבולגן, ולא כתוצאה ממשי אלימות. כשהגיעה למשטרה ביקשה לא למסור עדות, החוקרת אמרה שלא יכולה לשחרר אותה עד שתאמר מה היה, וכי אם לא תספר יאלצו להגיש כתב אישום. החוקרת הבטיחה לה שהדברים שאומרת לא יירשם אלא מדובר בשיחה לא פורמלית. היא שוחחה עם החוקרת ומספרה לה רק את הצד שלה ולא את התמונה המלאה על מנת שלא להפליל את עצמה.

א' שבה והכחישה אירוע בו היא הותקפה על ידי הנאשם ושבה חסרת אונים ומעש. א' אישרה, כי הדברים שנאמרו על ידה בשתי הנסיבות שבהן נגבו הודעתה אכן נאמרו, וההודעות התקבלו לפי סעיף 10א לפકודת הראות.

בחקירה נגדית נחקרה א' בחקירה מדrica על אודוט אופן התרחשויות האירוע ואישרה כנכונה כמעט כל פרופוזיציה שהוצעה לה: כך אישרה שהסתגרה בשירותים כדי לקרוא את המסרונים בטלפון של הנאשם, שכשר הנאשם חזר הביתה היא יצאה בעצמה מן השירותים, אמרה לנายนם שיעוף מהבית והתפתח בין השניים מאבק על הטלפון במהלךו הנายนם הצליח לנקות ממנו את הטלפון והוא ניסתה לקחת אותו בחזרה. העודה אישרה כי התפתח עימות פיזי במהלךו שניהם נפלו לרצפה והנายนם התעלף. עוד אישרה כי הנאשם היה חולה בדלקת הערומונית,לקח אנטיבiotיקה והוא

אחרי סדרה של טיפולים כימותרפיה. כמו כן אישרה העדה כי בשלב השני הנאשם היו על הרצתה הנאשם התורם, لكن כל מים ושפר עליה מתוק כוונה להרגיעה בשל כך שהיא מד נסערת וכן כי בשלב זה א' בתקופה של השנים יצא מהחדר וראתה את הנאשם שופך עליה מים. העדה הוסיפה ואישרה כי לאחר זמן קצר הנאשם הילך להכין לו נס קפה, היה יצא להסלון והתחדש המאבק על הטלפון במהלך הקפה נשפר עליה. העדה אישרה עוד, כי לא היה בשלב שבו א' ראתה את הנאשם בועט בה בבטן, וכן אישרה כי היחסים בין אחיזותה לבין הנאשם לא היו טובים. א' אישרה עוד כי לאחר מכן ניגשה להרגיע את א' שבכתה בחדרה והן נותרו בחדר, וכי כשיצאה מהחדר ראתה שהנאשם נרדם, לבקשתה את הטלפון, ירדה לרכיב ונסעה מן המקום כדי לקרוא את המסורים בשקט, ובמהמשך כשזרה התברר לה כשהנאשם התעורר, השניים הוסיףו להתווכח ולבסוף היא נכנסה לחדרה של א' והן הלכו לשון. העדה אישרה, כי כאשר הגיעו למקום שוטרים שהוזמנו על ידי אחיזותה, היא והנאשם התלוו לשוטרים וא' נותרה עם אחיזותה של העדה. כשנשאלתה העד על היכרותה עם החוקרת עידית אמרה כי לאחר החקירה, השוטרת התקשרה ללא הרף לאביה ולאחיזותה על מנת שתסביר מסמכים רפואיים ואמרה שם לא תביא אותם יגשו נגדה כתוב אישום. העדה הוסיפה, כי היה אויר מוקדם לאוירונע נשוא כתוב האישום, שבו היא נפללה מרפסת ביתה. השוטרים חשבו שהנאשם ניסה לרצוח אותה ועל כן באוירונע נשוא כתוב האישום היו נחושים לסייע את החקירה בכתב אישום נגדו ולא האמינו לדבריה. העדה אישרה, כי החבלות שנראות על הנאשם הן תוצאה של המאבק ביניהם על הטלפון ושכעסה על דבריה של החוקרת, לפיהם הנאשם התלונן נגדה, ועל כן הקצינה את הדברים. עוד אישרה כי שכשאמורה לחוקרת כי בכוונתה לפתח תיק גירושין, לא באמת התוכוננה לעשות כן, אלא שככל מטרתה הייתה להביא לסייע החקירה וכן אישרה כי כל כוונתה הייתה לרצות את החוקרת מאוחר והבינה שם לא תמסור עדות לא תשחרר מהתחנה. א' עמדה על כך שבושים שלב של האויר לא חשה בסכנות חיים ואמרה שלו הייתה רוצה, הייתה עוזבת את הבית עם רכבה. לעדה הוצאה התקשחות מסרונים עם הנאשם בה כתבה לו שאם לקח את הרכב "זה הסוף שלו" ואמרה שאינה זוכרת התקשחות זו, אך אישרה שיש מעין זה לפחות איתה יחסיהם. עוד אישרה א', כי היו מקרים בהם נעלה בפני הנאשם את דלת הבית ולא אפשרה לו להיכנס, אישרה כי במהלך תקופת הנישואים הרימה יד על הנאשם מותק כעס ולא מותק התגוננות ואישרה כי שיחת מוקלטת שבה נשמעת צווקת על הנאשם, מקללת אותו, מייחלת למותו, מאימת שתרצח אותו ומכה אותו ושיחת נוספת שהקלטה הוגשה אכן התקיימו.

בmeaning לשאלות בית המשפט הסבירה א' כי הנאשם משך אותה מהרגליים לכיוון המטבח לאחר שעשיהם נפלו על הארץ וכי עשה זאת כדי להגיע למקור מים.

6. החוקרת עידית לוי שגבתה את הودעתה של א' אמרה, כי גם שחלפו שנים, האויר זכרה לה וכן זכרה לה מצוקתה של א' שסיבכה למסור את עדותה בשל כך שבולה חולה. העדה תיארה, כי בשל סיור זה הפסיכקה לכתוב את העדות והמשיכה את גביית הודעתה של א' בדרך של הקלטה. העדה הכחישה בחקירה נגידית קשר קודם עם א', הכחישה כי גיבשה דעתה לתיק כבר בשלב הראשון של גביית הודעתה של א' ולא זכרה לומר אם היה לה קשר עם א' לאחר האויר. העדה נחקרה בחקירה נגדית בדרך של הצגת שאלות כלליות מבלתי שהוזג לה חומר כלשהו מחומר החקירה, ומובה כי על רקע זה קשה היה לה לזכור האם שיחת מסיום, שגרתית לעבודתה, התקיימה או לא התקיימה שבועות או חודשים לאחר האויר. העדה לא זכרה לומר האם הפלפון של הנאשם נבדק לאחר שננטפס.

7. בהודעתה במשטרה מיום 13.11.12 (ת/7) פתחה א' ואמרה שהוא לא רוצה להטלון על בעלה, שהוא חולה סרטן משנת 2008 ואני רוצה לגרום לمعالבו. א' אמרה, כי בלילה הקודם ראתה את הנאשם מתכתב בפלפון,

ולפתחו גם מהמיטה, לkerja מעיל ונכנס לשירותים. היא נכנסה לשירותים השניים, נעלמה את הדלת והחלה לקרוא את ההודעות וגילתה שהוא מתכתב עם נשים שעמן עובד. כשהנהם הבין בכך ביקש ממנה לצאת מהשירותים, בעט בדלת ותפס אותה. א' המשיכה ואמרה כי אינה רוצה להגיש תלונה וכי בכוונה לומר שרצה במדרונות ונפלה. בשלב זה הזרירה החוקרת את א', כי היא חשודה בתקיפת הנאשם ואמ' אמרה שככל מה שעשתה היה מתוך התגוננות, כי למשל אם הנאשם התקשף אליה ומשך אותה ברגלים, היא תפסה אותו ונשכה אותו כדי שייעזב אותה. א' הוסיף נשכה אותו כשהוא סחב אותה מרגליה לכיוון המטבח, שם שפרק על רأسה קערה עם מים. א' אמרה כי אינה יודעת כתוצאה ממנה נגרמו השירותים על גופו של הנאשם והערכה כי היה זה במהלך המאבק. בהמשך אמרה א' שהיא זוכרת האם היו מקרי תקיפה קודמים. הודעתה הכתובה של א' הסתיימה בבקשתה שלא לעצור את הנאשם ובהבטחה לשוטרת, כי היא עומדת להתרשם ממנו.

8. כפי שתיארה החוקרת עדית לוי, בשלב מסוים במהלך גביית הودעתה הראשונה של א', היא הפסיקה את כתיבת ההודעה והמשיכה בהקלטה. ההקלטה ותמלוללה הוגשו (ת/11 ו-ת/11א), וא' נשמעת אומרת, כי היא לא רוצה לומר דבר על מנת שהנائم לא יעצר. כשהחוקרת ביקשה ממנה לדעת מה היה מבלי שהדברים יכתבו, א' היססה ארוכות, סיירה לשוף פעה ואמירה שתטפל בזה בדרך. בסופו של דבר אמרה א', כי הנאשם היה בלחצים בגלל פשיטת רגל, והוא נתן גם ללחצים של בני משפחתו להזרים להם כסף עבור ביתם בונים יחד. א' סיירה, כי לאחר שהיא והנائم הלכו למיטתם הנائم יצא מהבית וכשחזר נכנס לשירותים. היא לקחה את הטלפון שלו, הסתגרה בשירותים וקראה את ההודעות. הנאשם ביקש שתצא, פתח את הדלת והיא יצא מהשירותים. בהמשך אישרה כי הנאשם משך אותה מהשירותים והכה אותה באגרופים אשר גרמו לחבלות על פניה. לדבריה במקביל היא ניסתה לדוחוף אותו ובעיטה בו. א' יצא מהחדר לשמע הצעקות והחלה לצעוק ולבכות, והנائم הכה אותה במכת אגרוף נוספת ונרגע. היא בכתה מכבים ומכועים על קר שהוכתה רק כי "תפסה אותו". א' הוסיף, כי השוטר צו עיקם את ידה, צעק עליה ודחף אותה והסבירה, כי סתרה לנאים בנוכחות השוטרים בשל חוצפותו של הנאשם שטען כי הוא זקוק לטלפון לעובdotנו. א' הוסיף, כי לאחר שהairoע הסתיים היא רצתה להתקשר למטרתה ואף ניסתה להתקשר אך הנאשם חטף לה את הטלפון ולקח גם את הטלפון של בתה, ושלח מסרין לאחותה "תבאוו דוחוף". היה כניסה עם בתה לחדר והן נעלו את הדלת, אך מדי פעם יצאה, ובאחד הפעמים, סמוך לשעה 02:00, כשהנהם נרדם יצאה כדי להתקלח מאחר ובמהלך היוכח הנائم שפרק עליה נס קפה. א' התקשתה לתאר את השלב שבו הנאשם שפרק עליה את המשקה, ואמרה כי במהלך היוכח הייתה הפוגה, הנאשם הילך למיחסן לעשן, וכשחזר, הייתה בידו כוס נס קפה. היא ניסתה לחטוף לו את הפלפון והוא סחב את הפלפון ובלב זה שפרק עליה את תוכן הקוס, ודבר זה הוביל לעוד התגששות ביניהם. א' הוסיף שאינה זוכרת את סדר הדברים אך זוכרת שבשלב כלשהו הנאשם גירר אותה מרגליה למטבח, לקחה קערה מלאה מים מהברז ושפרק עליה, כביכול על מנת להרגישה. א' הוסיף כי לאחר שהתקלה ניגשה לנאים שישן, לקחה את הפלפון מכיסו ונסעה ל---. א' אמרה כי במהלך המריבות הפלפון עף ונשבר והוא השאיר אותו ברכב כדי לנקות אותו לתיקון. כשחזרה כניסה לחדר של בתה והלכה לישון. הנאשם צעק וביקש לדבר איתה והוא לא ענתה, אז הנאשם פירק את מנעול הדלת ופתח אותה. כשהתעוררו בבוקר ראתה את אחיזתיה שהגיעו, כי ניסו להתקשר אליה ולא ענו. כשאחותה הקטנה ראתה אותה היא הייתה נסערת והזמיןה מטרתה. בהמשך תועדה חקירתה של א' תחת זאת, כפי שהיא לביטוי גם בהודעתה הכתובה.

9. בהודעה נוספת מיום 21.11.13 (ת/8) שבה נחקרה א' בחשד שתקפה את הנאשם אמרה שאינה זוכרת מה היה ביום האירוע, שאינה זוכרת כי סטרה לנאים בנסיבות השוטרים ואמراה של גופה כאב ולא הייתה בהכרה מלאה, והכחישה כי שברה את הטלפון של הנאשם ואף טענה כי הטלפון הוא שלו. א' אמרה שהייתה אצל רופא לאחר האירוע אך לא ידעה שעלייה להביא מסמכים רפואיים, וכי פעולה בבית המשפט לענייני משפחה לפתח תיק גירושין. לבסוף השיבה, כי הסימנים שנמצאו על גופו של הנאשם נגרמו חלק מהגנה שהיא על עצמה במהלך ההתקפה שלו עלייה.

ציוון כי חקירה נוספת של א' ביום קודם לכך, 20.11.13, הופסקה מיד לאחר האזהרה בשל רצונה להתיעץ עם עורך דין (ת/9).

10. א', בתם של הנאשם וא' העידה בבית המשפט כשהייתה כבת 19, ובעת האירוע הייתה כבת 15 שנים. בעת העדות בבית המשפט לא זכרה כמעט דבר, למעט העובדה שבעת שהיתה בחדרה שמעה את הוריה רבים וצועדים זה על זה, ולמהר בזורך שתי דודותיה הגיעו לביתה וביתה היה הפוך, אך לא זכרה מה אירע בין לבין. העודה לא זכרה דבר גם לאחר שרוען זיכרונה ועל כן הודיעתה במשפטה התקבלה לפי סעיף 10א לפקודת הראות. בחקירה נגדית אמרה א' כי לא ידעה על אירועים דומים שהתרחשו בין הוריה, אך אישרה כי היו צעקות וויכוחים בין ההורים לעתים קרובות. עוד אישרה א', כי יחסיה עם הנאשם אינם טובים, כי היא ואמה חוגגות את החגים בבית סבה ללא הנاسם שנשאר בבית, וכי היה מקרה שבו אמרה לאביה שתלך להגיש נגדו תלונה במשטרה, אך בסוף לא הגישה, לא זכרה על מה התלונה ואישרה כי אביה לא הרים עליה יד. א' הוסיפה כי אינה זוכרת עם מי הגיעה למשטרה ואמרה כי היא "ידי בטוחה" שדווחה לא דיברו אותה על מה שתאמר לחוקרת המשטרה. העודה אמרה, כי זוכרת שלאחר האירוע שפתחה של אמה הייתה נפocha ויתכן אף שראתה על אביה שritteות. א' אישרה כי לעיתים אמה נהגה לנסוע לבית סבה ----- כדי להירגע, והוסיפה כי לא ראתה את אמה נוותנת סטירה לאביה בנסיבות השוטרים.

11. הודיעתה של א' במשטרה (ת/10) נגבהה ביום 13.11.12. לדבריה היא ואחותה הרגלו לcker שהוריה רבים מאז היו קטנות ואחותה נהגה להרכיב על אוזניה אוזניות עם מזקה כדי שלא תשמע את הריבים, לנעול את הדלת של החדר ולהשביע אותה שלא יצא מהחדר כשם רבים. ביחס לאירוע נשוא כתוב האישום תיארה א', כי כשהייתה בחדרה שמעה את אביה הולך מהבית וחזר לאחר זמן מה. אמה כעסה ואמרה שרוצה שיצא מהבית. היא שאלת אותם אם הכל בסדר והם השיבו שכן. היא נותרה בחדרה. כעבור עשר דקות שמעה את אמה בוכה ויצאה מהדרכה. לדבריה "בחים שלה לא ראתה דבר צזה": על הרצפה נשף קפה ואמה ישבה על הרצפה, אביה עמד לידה וביקט באמה בבטן. שיערה של אמה וגבגדיה היו רטובים. כשראתה שאביה מכוען בעיטה לפניה של אמה צעקה והוא הפסיק והתרחק ממנה. אמה אמרה לה לחזור לחדר ונותרו בחדר כשהיא בוכה וביקשה מאמה שלא יצא. היא ראתה סימן אותה לחדר, נכנסה עמה והן נעלמו את הדלת ונותרו בחדר כשהיא בוכה וביקשה מאמה שלא יצא. היא ראתה סימן אדם נפוח מעלה עיניה של אמה. אביה דפק מספר פעמים על הדלת ובקש שייפתחו והן לא פתחו. בשלב מסוים אמרה שבראה שאביה יצא מהבית ולכן יצא מהחדר כדי לנעול את הדלת, אך כשגילתה שהוא עוד בבית חזרה לחדר. בהמשך יצא אמה מהחדר כדי להתקלח וקיללה את אביה, ולאחר מכן יצא מהבית וכשזהה אמרה לה שנסעה ----- כדי "לנקות את הראש". בשלב מסוים אביה ניסה לפתוח את דלת החדר ואמה ניסתה למנוע זאת ממנה, דחפה אותו החוצה מהחדר וניסתה להרביץ לו כדי שיתרחק. בהמשך הוא הצליח לפתח את המנעול והיא הבחינה כי בידו הייתה סכין, שככל הנראה שימשה לcker ולמהר ראתה שהוא לקח את המפתח ופרק את מנעול הדלת. למחרת התעוררה לקול דפיקות חזקות על הדלת, ראתה את דודותיה נכנסות לבית והן אמרו לה שקיבלו הודעה

מהפלאפונים שלה ושל אמה להגיע לדוחף, אלה היו הודעות שהנאשם שלח, וכשניסו להתקשר אליה ואל אמה לא ענו מאחר והנאשם לקח את הפלאפונים שלהן. אמה שוחחה עמה ועם אחיזותיה אמרה כי לא רוצה שהנאשם יעצר, מאחר והבת הגדולה, ס', צפiosa לחזור בשבת מן הצבא וא' לא רצחה שתடע על שאירע. לדבריה, הוריה נהגים לריב בינויהם אך מעולם לא ראתה אותם מכימים זה את זה. א' תיארה כי יחסיה עם הנאשם אינם טובים, הם מרבים לריב, הוא נהוג להעליב אותה והוא נהגת לכוועס עליו ולא לדבר אליו לשחקי זמן ארוכים, אך אמה תמיד ניסתה לגרום לה לסלוח לו והיא סלהה לו. א' אמרה, כי לא ראתה את אמה סוטרת לאביה ליד השוטרים, אך אמה התמונה של אביה הבועט באמה "תקועה לה במוח".

12. ה' , אחותה הצעירה של א' , תיארה כי הגיעו למסור הودעה במשטרת לאחר שהחוקרת עידית לחצה עליה לעשות כן. לדבריה, ביום האירוע סמוך לשעה 00:00 התקשרה אליה אחותה ס' ואמרה לה שקיבלה הודעה להגיע לביתה של א' . היא ביקשה מס' לנסوت ליצור קשר עם הנאשם או עם א' , ובמקביל יצאת מביתה, אספה את ס' מביתה והן נסעו יחד לביתה של הנאשם וא' . השתיים דפקו בדלת והנאשם פתח להן את הדלת לאחר שהתעורר משינה. היא נכנסה לדירה וראתה את א' וא' ישנות בחדרה של א' , והבינה כי איש לא ענהטלפון ולא פתח את הדלת לאחר וכולם ישנו. ה' תיארה כי בשלב כלשהו, שאינה זוכרת את עיתוי המדיוק, הזמינה משטרת השלך ששיחות הטלפון והדפיקות בדלת לא ענו. נידת משטרת הגיעה למקום. היא הבחינה, כי על פניה של אחותה היה מרווח איפור, ולאחר שרווען זיכרונה אמרה כי לא' היו חבלות על הפנים ואישרה את שקראה מהודעתה - כי היה לא' שטף דם בעין, שפתייה היו נפוחות, השפה דיממה והיו סימנים אדומים על פניה. ה' לא זכרה אם ראתה סימנים על פניו של הנאשם ולא זכרה האם כשנכנסה לחדר של א' דלת החדר הייתה סגורה או פתוחה. לאחר שהגיעו השוטרים צאו כולם מהבית, הנאשם וא' נשארו עם השוטרים והוא לקחה עמה ברכבה את ס' וא' , הסעה את ס' למקום העבודה ונשארה עם א' כל אותו הבוקר. השתיים סעדו בבית קפה ולדבריה לא שוחחו כלל על שאירע בבית בשעות הלילה, אף לא במועדים מאוחרים יותר. ה' אמרה כי לא ראתה את האירוע שבו א' סטרה לנאים. לדבריה, בשעות שלאחר האירוע היא קיבלת שיחות טלפון לרבות מהחוקרת בבקשתה לבוא ולמסור עדות במשטרת, ועל כן נסעה יחד עם א' לתחנת המשטרת ומסרה הודעה. ה' אישרה, כי היו לה מפגשים תכופים עם א' וא' , וכי הנאשם לא נהג להצטרף למפגשים משפחתיים שנערכו בבית אביה.

13. זכרון הדברים שערכ השוטר חסן ענטיר ביום 12.11.13 הוגש במקום חקירה ראשית (ת/2). על פי האמור בו, הוא הגיע יחד עם השוטר זיו אורدني לבית הנאשם במקום היו הנאים, א' ושתי אחיזותיה. האחות ס' אמרה שהיא ויכון בין הנאים לאשתו והם נרגעו. בשיחה עם הנאים אמר לו הנאים תחילתה שלא הייתה אלימות, אך לאחר שהשוטר הבחן בסימן נשיכה על זרועו, אמר הנאים שהוא ריב בין לבני אשתו עקב מצב כלכלי קשה, אשר התפתח לאלים וASHTO נשכה אותו באזורי הגב והיד ונגרמו לו שריטות בצוואר ובאף. הנאים הוסיף כי א' התחיבאה לו את המשקפים ואת הפלאפון. בחקירה אמרה לו א' כי ויכון בין לבני הנאים התפתח לאלים פיזית, והשוטר ציין כי הבחן בפגיעה בעין שמאל ובפניפות על שפתה של א' . שני הצדדים אמרו לו כי אין מטעוניים להגיש תלונה האחד כנגד השני, אך השוטר זיו הודיע לשניהם, כי הם מעוכבים לתחנה. השוטר ציין, כי בית היה בלאגן באזורי הסלון. הנאים ביקש ממי' את הטלפון והأشكפים שלו והוא אמרה שאינה יודעת היכן הם. א' ביקשה להגיע לתחנה עם הרכב שלה וכשהתקרבה בליפוי השוטר לרכב, הוא צלצל לפלאפון של הנאים וכך איתר אותו ברכב. א' ניסתה להסביר את הטלפון וכשהנאים ניסה לתקרב לרכב, היא סטרה לו עם יד ימין על לחיו השמאלי והודיעה לשוטר כי הטלפון שלה מאוחר והוא משלמת את החשבונות. כשהגיעו לתחנה אמרה א' לשוטר שעבר עליה לילה קשה,

בשל כך שגילתה שהוא מתכתב עם בחורות, הוא התעכבר על כך שקראה את ההודעות ותקף אותה, היא ישנה בחדרה של הבית כי פחדה, והנאם פירק את מנעול הדלת כדי שלא תגע את עצמה. א' אמרה לו שזה לא פעם ראשונה שהנאם מרים עליה יד.

בחיקירתו הנגידית של השוטר התרברר, כי אין זכר את האירוע עצמו והUID על בסיס האמור בדו"ח שכתב. העד הסביר, כי כל המידע לגבי אופן התרחשות האירוע שקיבל מא' אותו כתוב בדו"ח, התקבל בדרך לתחנה או בתחנה, ועל כן לא עלה בידו לבדוק, למשל, האם מנועל הדלת בחדרה של א' אמין פורק.

14. דו"ח הפעולה של השוטר זיו אורטני הוגש במקום חקירה ראשית (ת/4) ומתואר בו כי ביום האירוע הגיע לבית הנאם והבחן בפזלים, שلت של מגן ומתקן טלפון זרוקים על הרצפה ובנאים כשהוא חבול באפו ובצוארו. הנאם אמר לו, כי היה לו ויכול עם אשתו וכעת אין בעיות. א' הייתה בחדר ועל עין שמאל שלה ושפטיה ניכרו סימני תקיפה. היה לא רצחה לשחק פעולה. הוא הודיע לשניהם שהם מעוכבים לתחנה על תקיפה הדנית. הנאם ביקש מא' את הפלפון והמשכפים שלו, והוא סירבה לתת לו אותם. כשהגיעו סמוך לרכבתה של א' כדי לחת את הטלפון היה סתרה לנאם בנסיבות השוטרים ואמרה "מספיק לי שתקפת אותי כל הלילה". השוטר ציין, כי בזמן התקיפה הייתה נוכח בתם של בני הזוג, וגם אחותה של א' ס' ית, הגיעו ואמרה שאין צורך בהतערבות של המשטרה.

בחיקירתו הנגידית התרברר כי אף הוא אין זכר את האירוע מעבר למה שכתוב בדו"ח הפעולה. העד ציין, כי אין זכר שהמתלוננת הייתה במצב כלשהו שמנעו ממנו ללקת ואינו זכר כי הפעיל כלפי כלום אמר, כי לו אירע אחד ממשני הדברים היה מצין זאת בדו"ח שערכ.

15. בתמונות שצולמו על ידי השוטרים (ת/6) נראה סימן אדום על החלק העליון של אפה של א', סימן חבלה מעל עין שמאל ושפטה העליונה נפocha. על אףו של הנאם נראה שritte ועל זרועו סימנים אדומים, שאחד מהם עגול ודומה לסימן נשיכה. כמו כן נראה סימן אדום על גבו ועל צווארו.

16. הودעת הנאם במשטרה (ת/1) נגבה ביום 12.11.13. הנאם פתח את הودעתו בכרשא' מצויה בלחץ בשל משבר כלכלי שהם עומדים בפני סיום וחתונת אחיה, ובשל כך שכטן מונח על כתפייה ובני משפחתה מסיטים אותה ואת בנותיהם נגדו. לדבריו, על רקע המשבר הכלכלי הוא ואשתו החליטו לעורק שיפוצים בביתהם, הדבר הוביל אותה ללחץ גדול יותר ונוצרה מתחות קשה ביןיהם במהלך העבודה. לדבריו, ביום האירוע חיפש את מכשיר הטלפון שלו וא' שברה אותו בשל כך שהוא מקיים לכארה קשרים עם חבריו לעבודה. הנאם אמר, כי א' החלה לצעק ולהפוך דברים, הוא הביא כוס מים. תחילת אמר ששפך עליה, כי ראה שהיא משתגעת, אך מיד לאחר מכן וביקש לתקן ואמר שלא שפך אלא נתן לה לשותה והairoע נגמר בכך. לדבריו, דבר עם אחותה של א' וביקש ממנו להREPORT את הלחץ עליה. הנאם הכחיש כי תקף את המתלוננת, ואמר כי אין במצב שמאפשר לו מאמץ כזה, אך היו דחיפות בין השניים ויתכן שבמהלכן נתקלה בכיסא. לדבריו, א' הכתה אותו וסטרה לו אך הוא לא הגיע זאת כי היה תחת השפעת כדורים. הנאם הציג לשוטר סימן נשיכה על היד אותו תיעד השוטר בהurret חוקה, אך אמר, כי אין זכר ומnie שא' נשכה אותו. הנאם הכחיש כי פרץ את דלת השירותים כדי להוציא את א', הכחיש כי משך אותה והכה אותה באגרופים. לדבריו, הסימנים על פניה נגרמו כתוצאה לכך שגם הוא החליקו פעם

או פעמיים על המים שנשפכו על הרצפה ואצלה הסימנים יותר ניכרים. הנאשם הכחיש כי שפר עליה נס קפה, ו אמר כי היה במטבח בשעה שהיא החילה ליד המטבח. הנאשם אמר כי לא ראה אתתו כשיתאה מהחדר ושב וחזר על קר שלא הכה את א' מעולם. לדבריו, חיפש את אחותה בשעת לילה כדי שתבוא להרגיע אותה. הנאשם הכחיש כי פירק את מנעול הדלת בחדרה של א' וטען כי קרא לאשתו לדבר מבלתי להיכנס לחדר.

17. בעדותו בבית המשפט הנאשם אמר כי בעת האירוע סבל ממצב בריאותי מורכב, היה חולה בסרטן, במחלה הנפילה ובצליאק וסבל מבעיות רפואיות נוספות, כפי שמתואר במסמכים הרפואיים שהגיש. לדבריו, ביום האירוע הגיע הביתה בשעה 21:15 ובשלב מסוים יצא לקנות סיגריות וכשהזר ראה שמכשיר הפלפון שלו אינו במקומו. הוא החל לחפשו ושמע מהשירותים קולות של אשתו. הוא ניגש למקום, הדלת הייתה פתוחה בחלקה והוא מצא את אשתו יושבת על האסלה עם המכשיר בידה וצעקה שלא תיתן شيישה לה בשות. הוא זיהה שמספר הטלפון סודוק ולקח את הטלפון מידה. בשלב זה א' התנפלה עליו, הכתה אותו נשכה אותו ונשכות עמוקות בכל חלק הגוף, לקחה את משקפי הראיה שלו, ושל מכבו הבריאות הרעוו באותו עת הוא התמוטט והתעלף. לאחר שהתעורר מצא את עצמו יחד עם א' על הרצפה בין הסלון למטבח כשהיא נאבקת בו ללא הפסקה והוא מנסה להרגיע אותה ומושיט את ידו על מנת להגן על עצמו ולמנוע ממנה להתקרב אליו. הוא נצמד אליה ונחז ביה כדי להפחית את העוצמת המכות שלה והוא נצמדה אליו כדי להכוטו. הוא הניח את יד ימינו על כתפה כדי למנוע ממנה תנופה ובדיו השניה לקח כלי ומילא אותו במים בברז בмагמה לשטוף את פניה כדי להרגיעה. הוא שפר עליה את המים וזה עזר להרגיע אותה. בשלב זה א' לקחה את א', שכנראה ראתה חלק מהאירוע, הן נכנסו לחדר של א' ונוצרה רגיעה. הוא התקרב לחדרה של הבית וניסה לדבר עם א' על מנת למנוע ממנה להיות חשופה בלבדית להשפעותיה של אשתו בנווגע למה שראתה. הוא הcin לעצמו נס קפה והלך למרפסת השירות כדי לעשן. כשיים חזר מרפסת השירות לכיוון הסלון וכשהגיע לסalon א' קפיצה עליו וניסתה למשוך ולהוציאו ממנה את מכשיר הטלפון שלו, וככל הנראה באותו שלב, כתוצאה מעשייה, נשפר הקפה. א' לא הצליחה ליקח את מכשיר הטלפון. א' הרימה מכשיר טלפון אחר שהוא על השולחן והחל להציג מספר שלא היה המספר 100 של מוקד המשטרה, אלא מספר שהוא בו יותר משלוש ספרות, והוא כמעט כמעט כל מספר הטלפון של אמו. הנאשם תיאר, כי א' נוגגת להתקשר לאמו במקרים רבים ולומר לה שהיא אשם משוגע, לנבל את פיה ולאיים עליה ועל הנאשם. הוא לקח ממנה את הטלפון ובמקביל שלח מסרין לס', אחותה של א', בו ביקש שתגיע מיד. לדבריו שלח את ההודעה ממכשיר טלפון אחר ולא משלו, כי לו היה שלח מהטלפון שלו לא היו מתיחסים אליו. א' חזרה לחדר של א' והמשיכה למנוע ממנו לדבר איתה והוא נכנס לחדרו לנמנם. בשלב מסוים שמע את אשתו יוצאת מהבית ובחיכון שהפלפון שהיה בכיסו נעלם. בעבר זמן מה א' חזרה לבitem וולכה לישון. סמוך לשעה 00:00 למחירתו הוא שמע דפיקות על הדלת וכשפתח אותה היו שם ס' וה', אחיתויה של א'. הוא פתח להן את הדלת והן החלו לקלל ולצעוק, ה' אף בעטה במboseיו והן הזמינו משטרה. האחים נכנסו לחדר שבו א' וא' ולמקומות הגיעו שוטרים. הוא אמר לשוטרים שהיא ייכוח והוא לא מუוני להגיש תלונה. השוטרים ראו את הסימנים על גופו וראו גם את הסימנים על גופו של א', והגמ שני הצדדים ניסו לשכנע את השוטרים שאין מקום להמשיך בחקירה השוטרים עמדו על קר שיגיעו לתחנה. כשהגיעו לחניה עמדו כולם בסמוך לרכב המשטרתי ולמכונית של א', והוא ביקש מהשוטרים לאייר את משקפיו ואת מכשיר הפלפון שלו. השוטר חייג לטלפון והם שמעו אותו מצצל בטור המכונית של א'. בשלב זה הוא או השוטר ניגשו על מנת להביא את הטלפון מהרכב ואמ' סטרה לו בנוכחות כל מי שהיה במקום, לרבות שכנים ושכנות. הנאשם הציבע על המקום שבבו התרחש האירוע בתמונה הדירה. לדבריו, כשהגיעו למשטרה סייר להגיש תלונה ואמר שלא היה אירוע, זאת מן הטעם שב吃过 כבר היו אירועי אלימות שבהם א' תקפה אותו, ובאחד מהם אף הגיש תלונה במשטרה, וכשהגיעו למשטרה חוות רק לעג ובועז. בנוסף אמר הנאשם, כי הוא סבור שאשתו זקוקה לטיפול ואין תועלת להכנס

משטרת הביתה לעיתים קרובות, לאחר והוא קיווה שהדרך של אשתו תשתנה. הנאשם תיאר את חקירותו במשטרת אמר כי זכות הייעוץ בעורר דין לא הובירה לו כבעי, אך הוסיף בחקירה נגדית כי לא יודע אם היה עשה בה שימוש לו הייתה מוסברת לו באופן עמוק יותר. עוד הוסיף הנאשם בחקירה נגדית, כי "יתכן שగרטה במשטרת הייתה פחות מפורטת מגרסתו בבית המשפט מאחר וכשחקר במשטרת היה זה לאחר שהתעלף מבלי שידע על כך באותו שלב. הנאשם השיב, כי "יתכן שישmine החבלה על פניה של המתלוננת נגרמו כתוצאה מכך שהחליקה, ומכל מקום עמד על כך שלא הוא שגרם לסייענים. הנאשם הוסיף, כי "יתכן שכשא' ראתה שהוא התעלף הכתה את עצמה כדי שנהוג לעשות במשפחה במרקם דומים, ובאשר לשפטה של א' אמר, כי מדובר בפצע המופיע על שפטה מדי פעם בפעם ולא בסימן חבלה. לבסוף שב הנאשם ועמד על כך שלא פרץ את מנעול הדלת בחדרה של א' ולא פרק אותו. בתשובתו לשאלות בית המשפט, שלל הנאשם את טעنته של א', כי ההtagשות הפיזית ביניהם הייתה הדדיות וחזר על כך שהיא רק תקיפה מצדיה, ומצדו לא אירע דבר.

18. בהקלטה השיחה בין הנאשם לא' (נ/2) שנערכה בשנת 2005, כשmeno שנים לפני האירוע נשוא כתב האישום, א' נשמעת מقلלת את הנאשם כללות נרכזות, מייחלת למותו וה הנאשם נשמע חזר וمبקש ממנו להירגע וմבקש ממנו שוב ושוב לא להרבעץ לו. בזיכו זה הריב בין השניים נסוב על כספ. א' הטיצה בណיגם כי אין מוקן לתת דבר עצמו, כי העול הכלכלי נופל כלו עליה, כי הוא נוכל, שואלה אותה הין הכספי שהשתכר, אומרת לו כי תتابע ממנו מזונות עבור בנותיה וכי אם לא ישלם לה מזונות ישב בבית סוהר, מאימת שתרצח אותו ותשפוך עליו נס קפה.

בהקלטה של שיחה נוספת בין השניים (נ/3) נשמעת א' מقلלת את הנאשם ואומרת לו שאין לה כספ לסגור את החודש והוא קונה עוד ועוד דברים, כי נטל התרומות נופל עליה וمبקשת ממנו לא לחזור הביתה שאחרות "הזכירן של 11.11.13 (מועד האירוע נשוא כתב האישום- ג.ס.ש) יהיה איזשהו זיכרון מתוק מה עבר". א' הוסיף שעדי שלא יביא לה 10,000 ₪ שלא יחזור הביתה, ואם יכנס תזמן לו שטרים.

19. במסרונים שהוחלפו בין הנאשם למצלוננת (נ/1) המתלוננת קיילה את הנאשם ואמרה כי הגיע למקום העבודה לספר לכולם מי הוא באמת, כי עשה "הציג צאת שהAMILה מטופפת תקבל משמעות חדשה" והוסיפה כי התלונה במשטרת תהיה "רק הקינות. ככה בשביב הצעוקים".

הערכת הראיות ומסקנות

20. מתוך כלל הראיות שהובאו, ניכר בברור, כי מערכת היחסים בין הנאשם לא' עכורה לאורך שנים. ההקלטות שהוגשו על ידי ההגנה (נ/2 ו/3) מלמדות, כי ליבה של א' היה כבד על הנאשם בשל חובות כספים שייצר ופגעו במשפחתם הגרעינית ועל כך שנטל הפרנסה והדאגה החומרית לבנותיה לצרכי הבית ולכיסוי החובות, נפל כלו על כתפיו ללא כל סיוע מצד הנאשם, גם שעיל פי תפיסתה היה בידו ליטול חלק במאזץ. כך היא נשמעת אומרת:

"**כל הכספי שעבדת ולא נתת לי... שילמת לכונס הנכסים. איפה הכספי? "** (נ/2 עמ' 1);
"**ומה שאתה עשית לי, לא כואב? מה שהרסת אותי, זה לא כאב?... שתמות הלווαι.**
תמות. עזבת אותי...תגידי לי, איך אין לך לב לא...אייר? אין לך בנות? אין לך? אתה
רוואה אין אני נגמרת, נגמרת." (נ/ 2 עמ' 3).

עוד עולה מtower ההקלטות, מtower תכנתות המסרונים בין השניים ומtower הדברים שאמרה א' בעדותה, כי היא לא היססה להביע את רגשותיה הקשים בקול רם כלפי הנאשם, לצחוק עליו, לקלל אותו, לאיים עליו ואף להכוותו. בנ/2 עמ' 2 נשמעת א' אומרת:

"שתחמות הלואאי. אין בעיה. אני... יש פסק דין. אני מפעילה אותו מחר. שתחמות הלואאי. אתה עוד... כל הווייכוחים האלה לא יעדרו.. בן זונה, כאב לך המכות? כאב לך המכות? כאב לך? כאב לך?"

דברים דומים נשמעים בהמשך ההקלטה וגם בנ/3, ומכאן שאין מדובר באישה הנוגנה תחת מערכת יחסים זוגית מאימית, כי אם באישה אסרטיבית, דעתנית הנוגנת בעצמה לא פעם בצורה בוטה, תוקפנית ואילמה כלפי בן-זוגה, אינה חששת מלנקוט נגדו במשעי אלימות, כפי שעולה מההקלטות, ואפילו בנסיבות שוטרים, כפי שעלה מעדותם של שוטרי הסיוור שנכחו באותו מקום, ועל רקע זה יש לבחון את ההתרחשויות באותו אירוע נשוא כתוב האישום.

21. הגם שא' בעדותה אימצה באופן כללי את אמרותיה במשטרה, בסופו של יום ישנו פער בין תיאור הדברים במשטרה לבין תיאור הדברים על ידה בעדות במשפט.

אף אני, כמו ב"כ הנאשם, התרשםתי כי דבריה של א' בבית המשפט היו אותנטיים וכנים, היא הסבירה בצורה פשוטה את המנייעים שעמדו בבסיס חוסר רצונה לשותף פעולה עם חוקרת המשטרה, את הסיבות בשלה החלטה להבליט את חלקו של הנאשם באירועים ולהציגו את חלקה, והודתה ללא היסוס ולא ניסיון התמקדות גם בפרטים שהו פחות נוחים לה, כגון התנהלותה התקופנית באירועים אחרים, כפי שעולה מtower נ/2 וט' 3. בנסיבות אלה מצאתי להעדייף את עדותה של א' במשפט על פני מתן משקל מלא לאמורותיה במשטרה, ונקבע על בסיסה עובדות, בכפוף להסתיגיות שיפורטו להלן;

לדברים שאמרה א' בחקירה נגדית ניתן משקל מוגבל בלבד. רובו המכריע של החקירה נגדית התנהל, כך שב"כ הנאשם ביקשה מא' לאשר את פרטי התרחשויות שאומרן פרטה הסגנורית וא' אישרה כנכונה כמעט כל פרופוזיציה שהוצעעה לה. עם זאת יש לומר, כי גם בחקירה נגדית עמדה א' על כך שהאלומות בין בני הזוג באותו אירוע הייתה הדדית ולא הגיעו מצדיה בלבד (עמ' 29 שורות 17-16; שם, בשורה 24; עמ' 30 שורות 18-17; עמ' 33 שורות 10-8; עמ' 35 שורה 22).

אוסיף, כי מtower התנהלותה של א' היה ברור שבשומן שלב של האירוע, בשלב החקירה ואף במהלך המשפט, היא לא הייתה מעוניינת בתהערבותם של גורמים חיוניים במערכות היחסים בין הנאשם. הדברים ניכרו בעת חקירתה במשטרה, גם בשלב שבו דבריה לא תועדו בכתב והיא היססה אם לשפט את החוקרת במלוא התרחשות (ת/11א עמ' 4 שורה 4) והתחדדו עוד יותר בבית המשפט. ספק בעיני האם הרצון להסתייר את התנהלותה התקופנית הוא היחיד שעדם בbasis היסוסים אלה, כפי שעולה מtower מtower הראיות, היו גם מניעים אחרים לכך (כך למשל בת/11א עמ' 4 שורה 28-27 נשמעת א' אומרת, כי הבת שלה אמרה לחזור מהצד באום שישי ולכנן לא רצתה להתלוון).

מכל מקום התרשםתי, כי גם הדברים שאמרה א' במשטרה לגבי אלימות שנגגה בה הנאשם במהלך האירוע אינם נטולי בסיס, וחילק מהפרטים שמסרה א' באמורות החוץ שלה במשטרה לגבי התנהלותו התקופנית של הנאשם במהלך

הairoע אף זכו לאימות באמרת החוץ של א'. כך למשל, בהודעתה במשטרה אמרה א', כי כשהיא ואמה הסתגנו בחדרה, הנאם לך מהן את הפלאפונים שלהן, כפי שאף תיארה א', ואף א' תיארה את פירוק מנעול הדלת על ידי הנאם, מעשה שאין עומד במרכזה של אIROע האלים, ודוקא בשל כך, הדמיון בין הגרסאות של א' וו' יש בו כדי להוסיף מהימנות גם לדבריה של א' במשטרה.

22. ניכר היה, כי מעמד עדותה של א' בבית המשפט היה מאד לנח לה, חרב יחסיה המעוורעים עם הנאם, וברור היה כי הייתה מעדיפה לוותר על עדותה כנגד אביה. מטעם זה מצאתי להעדיף את אמרתה במשטרה על פני דבריה בבית המשפט. לא התרשתי, כי מה שעמד בנסיבות אובדן הזיכרון המוחלט של א' בבית המשפט, היה החשש כי היא ת策רך לומר בחקירה נגדית גם דברים שיפלו את אמה. מדובר בנערה צעירה, שהה לא מכבר הגיעו לגיל בגרות ואשר מצאתי כי הבינה את הסיטואציה שנמצאה בה במהלך עדותה בבית המשפט. אין בידי לקבל את טענת ב'כ הנאם לפיה אובדן הזיכרון במהלך החקירה הראשית נבע מתחכם יתר, שביסודותיו חשש שאם תיכשל בלשונה או תאלץ לומר דברים שאינה מעוניינת בהם בחקירה נגדית. יש לומר כי בהודעתה במשטרה תיארה א' גם אלימות של א' כלפי הנאם בשלב מסוים של ההתרחשות (ת/10 שורות 33-32).

א' הייתה עדת ראייה לחלק קטן מאד מתוך האIROע שהתרחש באחור הסלון והמטבח, אשר מסתמן שהיא קטטה הדדיות בין הנאם לאשתו. היא תיארה בהודעתה במשטרה בעיטה של הנאם בבטנה של אמה וניסיון לביעיטה בפניה, מעשים שאינם מותאים באמרותה של א', שאף שללה מפורשות את התרחשותם במסגרת עדותה בבית המשפט. לא מצאתי כי בכך יש לכדי ליטול משקלمامרתה של א' במשטרה, בשל כך שמדובר בדברים, אין פרטיו המלאים ואופן התרחשותם המדויק של אIROע אלימות כזה, אשר מסתמן, כאמור, קטטה רוחית יצירום, נחקרים באופן זהה ומלא בזיכרונם של כל המעורבים והעדים לו. דבריה של א' בהודעתה במשטרה מהווים, אם כן, חיזוק, להתרחשות של אIROע אלים מצד הנאם כלפי א', במועד המתואר בכתב האישום, ולתיאור מכלול מעשי של הנאם באותו הלילה, לצד ההתרחשות האלים, גם שלנוכח האמור לעיל, אمنع מלקבוע כי הנאם בוט בבטנה של א' וניסה לבועט בפניה.

23. ביחס לה' ניתן לקבוע כי מאמיצה לומר את האמת ולדijk כמיibe יכולתה בעודה ניכרו, ואולם מלבד הדברים שאמרה ביחס לסימני האלים על פניה של א', אשר מילא גבו בראשות מצולמות, לא הייתה בעודה רבotta לצורך קביעת ממצא העובה.

24. לא מצאתי לקבל את הטענה בוגע למשקל אמרתו של הנאם במשטרהعقب הפגיעה בזכות ההיוועצות. ראשית יש לומר כי כפי שאמר הנאם בחקירה ראשית, החוקרים לא פסחו על איזכרה של הזכות, אלא שבעינו, לא הדגישו אותה די הצורך. שנית, התרשתי כי הנאם הוא אדם דקדקן על פי אופיו וכי אינו מניח לשום פרט, קטן כגדול להיעלים מעוניין. הנאם חתום על נוסח האזהרה הכלול הודיעה בדבר הזכות להיוועץ בעורך דין, ואני משוכנעת כי היה עיר גם לפרט זה על מלא משמעו. תורה מכך, הנאם אמר, כי כלל לא בטוח שהיא עשו שימוש בזכות ומכל מקום לא ביקש בבית המשפט לתקן דבר מהה שאמר בהודעתו במשטרה. משכך לא מצאתי כי נפגעו זכויות של הנאם וכי ישנה הצדקה לשנות, בשל כך, ממוקל הדברים שאמרה בהודעתו במשטרה.

25. עדותו של הנאם בבית המשפט התאפיינה בקשהו לבחין בין עיקר לתפל. גם בחקירה ראשית וגם בחקירה נגדית, הוא הרחיב בתשובות ארוכות על שאלות שככל לא נשאל, ניתח דברים שאמרו עדים אחרים, ניסה לעמוד על

הכוונות הנסתרות, שסביר שקיימות, מהורי שאלות פשוטות. התרשימי, כי הדבר נובע מأופיו של הנאשם ועל כן לא ייחסתי לכך משקל רב בקביעת מהימנותו. עם זאת, גם בנסיבות של עובדה זו, אני מתבקש ליחס מהימנות רבה לדבריו של הנאשם, הן בבית המשפט הן במשפטה. ניכר כי הנאשם עשה ככל יכולתו כדי להשאיר את פניה של א' וליצור מצג, כאלו במערכת היחסים בין לבינה ידו תמיד על התחתונה וכי הוא קורבן תמידי, לאילנות מילולית, פיזית ונפשית מצדה, שנורתה, תמיד, ללא כל מענה מצדו בשל אופיו, חולשתו הפיזית ומחלותיו. הדבר בא לביטוי כבר בהודעתו במשפטה, שהיא מיד לאחר שאמר כי במהלך הוויכוח שפרק מים על א', תיקן ואמר שלא שפרק עליה מים אלא נתן לה לשות. בבית המשפט ניסה הנאשם לישב בין שתי הטענות הסותרות בטענה השלישי, כי ביקש לשטוף את פניה במים כדי להרגעה. בעודו במשפטה הבהיר כי שפרק על א' קפה מכוון שהחזק בידו והבהיר אף כי הייתה לו כוס קפה ביד, מתוך ניסיון להסתיר את מעשיו, בעוד שבבית המשפט שינה גרטסו ואמר כי החזק כוס קפה שנשפכה עקב התנהוגותה של א'.

בעודתו בבית המשפט זכר הנאשם פרטים רבים יותר מאשר במשפטה, ומסר גרסה מאד מפורתת להתרחשויות הדברים. לא התרשימי כי הופיע נבע רק מחוסר רצונו של הנאשם לחסוף את מלאו חומרת מעשה של א' במשפטה, שכן הנאשם אמר כבר אז לשוטרים שהוא הכתה אותן. אף אם הנאשם התעלף במהלך האירוע, לא ברור כיצד זיכרונו ההתרחשויות שבאליו בצוואה כה חזקה ומפורתת לאחר כארבע שנים.

ה הנאשם טען במהלך המשפט, כי כשהיינו נכנסה לבתו למחמת האירוע היה בעטה בלבושיו. טענה זו שלא הוטחה בה', וממילא לא הייתה לה אפשרות להתייחס אליה, היא טענה כבושא אשר נדחתת כלל מהימנה, ויש בה כדי להוות ניסיון נוספת להבאיש את ריחם של א' ובני משפחתה בפני בית המשפט.

ה הנאשם הבהיר בבית המשפט, כי האירוע נשא אופי של אלימות ומשעי תוקפנות הדדיים, אם כי גם מתווך דבריו וגם מתווך הראות האחרות ברור, כי אלימות ננקטה גם מצדיו. כך למשל ברור, כי "חטיפה" של מכשיר הטלפון מידיה של א' או מאבק על המכשיר לא יכולים להיעשות מבעלי שיוופעל כוח גם מצדיו. גם גירירתה של א' מרגילה למטבח הבית על מנת לשפוך מים על פניה דרשו הפעלת כח לא מבוטל מצדיו, ואף עצם שיפכת המים על פניה מהוות תקיפה.

על פניה של א' ניכרו סימני אלימות, שאינם בעליים בקנה אחד עם טענותיו של הנאשם. כך, שפרק רב מאי האם סימן חבלה מיידי ("פנס") בעין יכול להיגרם כתוצאה מהחלה על הרצפה או התקלות בכיסא או שולחן שגובהם נמוך במידה רבה מגובה העין, וטענתו של הנאשם כי "יתכן שבחזם שהיה מעולף א'" הרביצה לעצמה וגרמה לסימן החבלה ממשיכה עוד יותר את ניסיונו להרחיק עצמו מכל מעשה תוקפנות שנעשה במהלך אותו אירוע ולהציג את א' כאדם תוקפני בעל מנהגים פרימיטיביים. טענתו של הנאשם, כי הנפיחות וסימן החבלה שניכרו על שפתה של א' מיד לאחר האירוע מקורים בפצע המופיע מדי פעעם על פניה, היא טענה כבושא, שאף לא הوطחה בא' או למי מהעדים האחרים וממילא לא ניתנה להם אפשרות להתייחס אליה.

26. מכלול הראות שהובאו אפשר לקבוע כי באירוע נשוא כתב האישום, בשל כך שגילתה כי מתכתב טלפון עם עמיותיו לעבודה. א' זעמה וחשה מושפלת והסתגרה עם מכשיר הטלפון בחדר השירותים. הנאשם, שהבחן בacr, ביקש לחתוך את מכשיר הטלפון מא' וניסה לחתוף אותו בכח ממנו, בין השנים התפתח מאבק פיזי על הטלפון, במהלך השנים אף נפלו לרצפה. במהלך המאבק גם א' וגם הנאשם נהגו בצוורה אלימה-היא דחפה אותו, בעטה בו ונשכה אותו וגם הוא דחף אותה והכה אותה בידיים במכות אגרוף. מעשי האלימות של א' כלפי הנאשם בוצעו באופן עצמאי ולא רק על מנת להציגו מפני מעשי האלימות שלו. תוך כדי המאבק ולונכח

זעמה הרוב של א', הנאשם גירר אותה מרגליה לכיוון מטבח הבית בעודה שוכבת על הרצפה, מילא מים בכלי וספר עליה. המאבק ביניהם שכח והנאשם ניגש להcin לעצמו כוס קפה ולעשן סיגירה. כשזרע לסלון עם כוס הקפה בידו, חזר והתפתח ביניהם מאבק נוסף על הטלפון שככל אליו מות הדדיות מצד שניהם, ובמהלכה כוס הקפה נשפכה על א'. במהלך ההתרחשויות א' ניסתה להתקשר באמצעות הטלפון, אך הנאשם חטף לה את מכשיר הטלפון ומונע ממנה לחיג. תוך כדי התרחשויות האירועים, א' יצא מהדירה והייתה עדה לאחת האפיזודות האלימות בין השניים, שלאחריה א' עזבה את המטבח, הסתגרה עם א' בחדרה והן נעלמו את הדלת. הנאשם דפק על הדלת וביקש לדבר עם א', אך הן סירבו לפתוח לו את הדלת ובהמשך נרדמו בחדר. במהלך הלילה, לאחר שא' יצא מהבית וחזרה אליו, הנאשם פירק את מנעול הדלת בחדרה של א' ואף שלח מסרונו לטלפון של אחותה של א' וביקש כי תגיע מהר. בבוקר הגיעו שתי אחיוותיה של א' לדירה ודפקו בדלת. משלא נענו, התקשרה ה' למשטרת והשוטרים החלו לעשות דרכם למקום. בינוים הנאשם פתח לשתיים את הדלת, הן נכנסו לדירה ושווחו עם א' וא' וכעבור זמן קצר הגיעו שוטרים לדירה. השוטרים ביקשו מא' והנאשם להתלוות אליהם לתחנת המשטרה וכל הנוכחים עזבו את הבית. א' נסעה עם דודותיה ברכבה של ה' ואילו א' והנאשם עמדו בחניית הבית, סמוך לשוטרים. הנאשם ביקש מהשוטרים לקבל בחזרה את מכשיר הטלפון שלו, וכשניסה לגשת לרכבה של א' ולקחת אותו, היא סטרה לו על לחיו לעין השוטרים.

הגנה מן הצדק

27. העובדות שתוארו מבססות את העבירה המיוחסת לנאשם, ואולם הן מעילות, כי מעשי אלימות דומים, שאינם פוחרים בחומרתם, בוצעו לכאורה באותו אירוע גם מצד א'. השאלה מי פתח במעשה האלימות אינה בעלת חשיבות רבה לצורך קביעת האשמה, שכן מעשי של הנאשם, כפי שקבעתי לאור מכלול הראיות שהובאו לפני, לא נעשו בנסיבות של הגנה עצמית.

28. על רקע האמור מתחדדת הטענה בדבר אכיפה ברורנית שנטענה על ידי הגנה, ובפרט עולה השאלה מדוע באירוע זה, שבו ננקטה לכאורה אלימות הדדי, שהותירה סימני חבלה על גופם של שני הצדדים, כפי שעולה מתוך התמונות שצולמו הן על ידי המשטרה, רק הנאשם הוועמד לדין.

29. כאן המקום להתייחס לאופן שבו נוהלה חקירת המשטרה, שהשוטרת עידית לו הופקדה על מרביתה.

תשובותיה של השוטרת לשאלות שנשאה בחקירה הנגידית היו קצורות רוח ומשלב מסוים השיבה כי אינה יודעת ואינה זוכרת מאוחר וחומר החקירה לא הונח בפניה, ואולם בהקשר זה אודה, כי התקשתי להבין מדוע התעקשה הסניגורית להמשיך ולשאול שאלות מבלתי להציג לעදה את החומר שלגביו היא נחקרה, مثل היה זה התקיך היחידה שחקירה במהלך שירותה (עמ' 23 שורה 6; שם, שורה 15; עמ' 24 שורה 10).

לא אוכל לקבוע בצורה פוזיטיבית, כי החקירה בוצעה במכoon מתוך מגמה של החקירה "להפליל" את הנאשם ו"להציג" את א', ואולם האופן שבו התנהלה החקירה אכן מעלה תהיות. העיקשות שגילתה השוטרת לקבל גרסה מא' ולקבל ממנו מסמכים רפואיים אין בה לטעמי כדי להצביע על מגמותות, כי אם על נחישות של השוטרת לבצע את תפקידה בצורה טובעה. עם זאת, בחינת התבטאויותה של השוטרת (למשל - "את צריכה להבין שיש פה כבר עליית מדרגה... את כל הלילה חטפת ממנו מכוון" (ת/11א עמ' 4); "אצל", באוזור התחנה שלי, שום איש לא תרצה. אני אגן בחירות נפש

על כל אישה שאני יודעת שהיא בסכנת... חיים, ואת בסכנת חיים..." (שם בעמ' 5); "...וأت לא צריכה לפחד להשמיע את קולך, ואת לא צריכה לפחד לדרש את הזכיות שלך כאשתו." (שם, עמ' 7) מלבדת, כי סביר שלשותת היכרות עם דפוס התנהגות ידוע של נשים קרובנות אלימות במערכות זוגית, שנוטות להסתיר ולטשטש את האליםות שחוות גם בפני גורמי האכיפה. יתרון, שהיכרותו של דפוס זה הובילה את השוטרת באופן לא מודע ולא מכוון לפעול מתוך הנחות שעשוויות להיות נכונות במקרים מסוימים, אך אין נכון במקרה דנן.

דוגמה נוספת לכך עולה מתחום דו"חות הערצת המ██ונות שערכה הוחקרת בנוגע לשני בני הזוג. כך, בעוד שלגבי הנאשם סומנו בחיבוב פרמטרים שהובילו לקביעת מסוכנות גבואה, ביחס לא' לא סומנו פרמטרים לרבענטיים שאין חולק שהתקיימו, כגון קיומם של סימני חבלה על גופו של הנאשם, העובדה כי א' נהגה באליםות בナンיהם בנסיבות שוטרים, העובדה שהוא נגדה תלונות קודמות, העובדה כי היא גילתה גילוי קנאה כלפי הנאשם אפילו תוך כדי החקירה עצמה.

30. משעה שבבודעתו של הנאשם במשטרת עלתה טענה הנוגעת לאלים שנקטה כלפי עלי ידי א' ומשעה שעלו אף ראיות אובייקטיביות לכך בדו"חות הפעולה של השוטרים, מן הראייה שהיא שאירועים אלה יקרו באותה נחישות שבה נחקר עניינו של הנאשם. יש לסייע את הדברים ולומר, כי במשטרת לא הציג הנאשם את גרטתו ואת הראיות לתמיכה בה לצורך מפורטת כפי שהציג אותם בבית המשפט, לא הציג את ההקלות שהיו ברשותו או את המסרונים, אשר לדבריו, תוכנן היה שגרתי לשיח בין בני הזוג, ו邏ijk גם להתנהלותו הייתה תרומה לתוצאה הסופית.

31. כך או כך, מצב הדברים הוא שבסופו של יומם, גם שהריאות מצביות על אלימות הדדיות, הנאשם הוא היחיד שעמד לדין. תוצאה זו פוגעת חריפה בתחשות הצדקה, ועלה כדי הגנה מן הצדק (ראו ע"פ 4855/02 בורוביץ' נ' מדינת ישראל פ"ד נט(6), 776).

32. משנמצא כי בנסיבות העניין, ההחלטה להעמיד את הנאשם לדין שעה שא' לא הוועדה לדין פוגעת חריפה בתחשות הצדקה, יש לקבוע מה תוצאה של הפגיעה.

בהתאם להלכה הפסוקה:

"אם נוכח בית-המשפט הדן באישום הפלילי כי בהגשת כתב-האישום יש משום אכיפה בררנית, וכי קיום ההליך הכרוך בפגיעה חריפה בתחשות הצדקה והហינות, בידי הסמכות לנקט אמצעים ראויים לתקן הפגיעה. יש שימצא כי הפגיעה אינה מצדיקה לבטל את כתב-האישום, וכי תיקונה של הפגיעה יכול שיווג באמצעות יותר, כגון בהקלת עונשו של הנאשם ... אך אם נוכח כי המעוות לא יוכל לתקן אלא על דרך ביטולו של כתב-האישום, בידול הוראות על ביטול כתב-האישום מטעמי הגנה מן הצדק..." (שם, בעמ' 816)

33. במסגרת בחינת האמצעים הרואים לתקן הפגיעה אשקל את העובדות הבאות:

א. לא הוכח כי האכיפה החקיקית נבעה מתוך כוונתazon של רשות החוקירה או התביעה, והוא נבעה, לכל היותר, מהתפיסה שגוייה של המצב.

ב. מידת תרומתו של הנאשם לתוכאה, בכך שנמנע מהציג במהלך חקירת המשטרת את מכלול הראות שהוצעו בבית המשפט, ולפרט את מלאו טענותיו בנוגע להתחנחותה של א' במהלך המשותפים.

ג. העובדה כי מדובר בעבירות אלימות שנעבירה בתחום התא המשפחתי, חלה לעני בינם הקטינה של בני הזוג, ותוכאה ממנה נגרמו לא' חבלות.

34. הנسبות שפורטו, ובפרט טיבה של העבירה, מובילות למסקנה לפיה האינטרס הציבורי אינם יכולים להתישב עם ביטול כתוב האישום זיכוי הנאשם מטעם של הגנה מן הצדקה, אלא שיש לתקן את הפגיעה באמצעות יותר שיבוא לביטוי בהקללה ממשית בעונשו של הנאשם.

35. לנוכח האמור לעיל, שהוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע מעשי אלימות כלפי א' שגרמו לה לחבלות של ממש, אני מרשעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' חשוון תשע"ח, 22 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים